

אאוטוֹרִי

המסכה

אסופה ספרותית לחג הפורים

אאוטוֹרִי המסכה

אסופה ספרותית לחג הפורים

מבחר כותבים

אאוטוֹרִי המסכה

אסופה ספרותית לחג הפורים

מבחר כותבים

מִזְטִיב

ספרים

מאחורי המסכה | מבחר כותבים
Behind the Mask | Various Writers

עריכה, עיצוב ועימוד: אלירן דיין
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ה 2025

© 2025 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2025 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים והסיפורים

- 9..... **אין לי כוח להעמיד פנים** | שרון אסיסקוביץ
- 10..... **פורים שפיל** | צביה רוזנקרנץ־שמש
- 13..... **הכרית** | נוגה אורנשטיין־סולודר
- 14..... **הזדמנות** | חגית בת־אליעזר
- 15..... **פאה אדומה** | דנה אדרי־פינבלט
- 19..... **מסכות** | שירלי שמואל
- 21..... **קליפה חלולה** | צ'רנה שולמנוביץ'
- 22..... **המסכה שלצדך** | שיר מלכי
- 25..... **מסכת חיון** | תמר דוד־כריספי
- 26..... **המסכה** | נוגה אורנשטיין־סולודר
- 27..... **מסכה** | רויטל משעלי
- 28..... **מסכה מפחידה** | שרון אסיסקוביץ
- 29..... **יש פעמים** | שירלי שמואל
- 31..... **פאטיש** | חגית בת־אליעזר
- 32..... *** | נועם מאיר** שדות
- 33..... **ומאחורי כל המסכות רפיון הרוח** | חיים ספטי
- 34..... **שיר ללא שם / אנונימית** | גל דאי
- 36..... **נשף מסכות** | שיר מלכי
- 39..... **ילד אמיץ** | שרון אסיסקוביץ
- 40..... **דין לעצמי** | חגית בת־אליעזר
- 41..... **אני לא מדברת על זה** | נוגה אורנשטיין־סולודר

מאחורי המסכה היא אסופה מיוחדת לרגל חג הפורים החושפת את מה שמסתתר מעבר לחיוכים הצבועים ולתחפושות שאנו עוטים – לא רק בפורים, אלא גם בחיי היום־יום. דרך מילים מלאות רגש, דימויים עזים ונגיעות של הומור דק, האסופה בוחנת את הפער בין החזות החיצונית לעולם הפנימי, בין מה שאנו מראים לאחרים לבין מה שאנו מסתירים מעצמנו.

הסיפורים והשירים שבאסופה מציעים הצצה אל נשמות עטויות מסכות, אל סודות חבויים ואל האמת שמתעקשת לבקוע מתוך התחפושת.

אלירן דיין

אין לי כוח להעמיד פנים שרון אסיסקוביץ

לפני כמה ימים
נזקקתי לעזרתו
של אחר חזק ממני
להעמיד על מכונת הכביסה הקדושה
את מיכל הכביסה

רב ימות השנה
אין לי כוח
להעמיד פנים

אני לא יודע
כמה שוקלים
פניו של אדם
ואני כבר לא צעיר
לקרים משאות

אז אני לא חובש מסכה
מחיקת.

פורים שפיל צביה רוזנקרנץ-שמש

"תן פתך, עֲצֵם אֶת הָעֵינַיִם, פּוּרִים לָנוּ נִשְׁכַּח אֶת הַפֶּל..."
"משנכנס אדר, מרבין בשמחה.."

שני שירי פורים שהכניסו את הבית בקומה השניה בגדעון 17 על כל יושביו לאווירה ותכונה של ראבק באוויר.

ראשון להישלף מהמגירה היה משחק הזוגות של אנשי העולם בתלבושת מסורתית.

במיומנות של דילר בקזינו תפרוס אימי את קלפי המשחק על השולחן הגדול בפינת האוכל. את קלף ה"גולם" הבודד תרחיק ותחזיר לקופסת הפלסטיק האדומה, פן חלילה תופר השמחה וההתרגשות, כי לאחז בו בעת משחק תמיד גרם לעוגמת נפש והפסד ודאי, והרי בקזינו של אמא כולם מנצחים ו'מרבין בשמחה'.

הטקס הקבוע של פריסת הדמויות על מפת הויניל השקופה היה שריקת הפתיחה לבחירות שיבואו. בפורים הקרוב יכולנו לבחור להיות כל מה שנחפוץ. משאלתנו תרקום בד וחוטם, פרנזים, פייטים וכל כפתור.

חדורי מטרה והתרגשות, הלכנו כל הכבודה - אמא, ריטה, אלונה, אני והקלפים ה'נבחרים' לחנות הבדים 'מקסים' שברחוב 'הרצל', לבחירת חומרי הגלם מהם יתפרו התחפושות.

עמוסי שקיות המשכנו לתחנה הבאה - חנות סידקית ברחוב 'החלוץ' שם התאמנו חוטם, כפתורים, רוכסנים, תחרות, קישוטים וכל הנחוצ' לתחפושת יחידה ומיוחדת, custom made התפורה בדיוק למידתנו.

בחנויות הסמוכות ל'שוק תלפיות', בין המדפים העמוסים בתחפושות ושלל מסכות, איתרנו והתאמנו את האביזר המיוחד שישלים את הדמות שבחרנו להיות. אביזרים נלווים כאקדח קפצונים עם נדן על חגורה וכובע תואם לקאוביית מקצועית, חרב וכובע לנפוליאון או סלסלת קש

ומצנפת מהודרת הראויה למוכרת פרחים מגונדרת, נרכשו ומיד הכניסו אותנו לדמות. עד שהתחפושית תושלם, התאמנו ותרגלנו שפת גוף וביצועים.

בתחפושת המושקעת התפורה למידותיי התפארתי בתהלוכה ובתחרות התחפושות המסורתית שהייתה מתקיימת ברחבת המסדרים של בית הספר 'ליאו-בק'. לבשתי אותה בגאווה לקריאת מגילת אסתר בבית הכנסת האשכנזי הקטן שברחוב 'חברון', התהדרתי בה בזמן שסובבתי את הרעשן מעץ בכל פעם שהשם 'המן הרשע' הוזכר בבית הכנסת הספרדי שבמורד רחוב גדעון.

חמושה בדמות שבחרתי להיות באותה השנה, פקדתי בתי חברים, משפחה ושכנים בעת שמסרתי והחלפתי משלוחי מנות עמוסי כל טוב שאף הם היו מעשי ידיהן של אמא ודודה טיטו להתפאר.

כמרדכי באדרת הזהב, שמן הלך לפנייהן גם בשכונות הסמוכות והביקוש לתחפושות הייחודיות שלנו הלך וגדל. הן הועברו בשנה העוקבת לחברותינו מהשכונה שחיוכו להן בציפייה גדולה. הוריהן הוקירו תודה וזיכו את אמא וריטה בדברי הלל ושבח על המיומנות והמקצועיות (וגם על זה שנחסכו מהם הריצות והעלויות הכרוכות בקניה או השכרה של תחפושת).

בשכונת ילדותי פורים הורגש ונחגג במלוא הדרו. בבית החג קיבל את הכבוד הראוי עם כל הסממנים המאפיינים והמזוהים איתו וברחובות העיר התקיימו תהלוכות 'עדליידע' מפוארות. המושקעת מבין כולן הייתה שיירת משאיות שיצאה מרחבת הטכניון הישן, נשאה והציגה בגאווה את בובות הענק שעוצבו בשלל דמויות מסרטי 'דיסני' או מספרי אגדות אנדרסן והאחים גרים, שעמלו עליהן חודשים רבים, סטודנטים לאומנות לצד עובדי עירייה ממחלקת התרבות והאירועים. מוזיקה רועמת עליזה ופורימית נשמעה ממערכת מגפונים שחוברה לרדיו טייפ של המשאיות, שלהבה וסחפה אותנו לרקוד ולהצטרף לתהלוכה.

שנים מאוחר יותר, בעת ביקורי ב'מלטה' המציינת אחת לשנה (במקביל לחג פורים אצלנו), פסטיבל מסכות מסורתית, ססגוני ומרהיב, עלו וצפו זיכרונות ילדות מתוקים מאותן תהלוכות ברחובות הדר.

באהבה ובמסירות גדולה הונחלו לנו המסורת והמנהגים. חג פורים צוין כהלכתו, בלי בריחה לפתרונות קלים.

באותה דרך בחרתי להמשיך עם ילדיי. מיום היוולדם ועד גיוסם, הורכבו, הודבקו, נתפרו והותאמו תחפושות לפי בחירתם ועל פי מידותיהם. את משחק הזוגות של ילדותי החליפו דמויות מסרטים, ספרי קומיקס, תוכניות טלוויזיה וגיבורים מתחלפים. בדים, מוצרי סידקית ואביזרים נרכשו ונתפרו ביד (ולא במכונת תפירה כמעשה אימי). 'אלאדין', קאובואית, 'פופאי', 'מרי פופינס', 'צביקה פיק', 'מוצארט', 'פינוקיו', 'it', 'הרקולס', חייל, הכובען מאליס, סוהרסן מ'הארי פוטר', הכבש ה-16, 'ג'ק ספארו' משודדי הקאריבים ועוד הרבה טובים ומיוחדים. התחפושות של הקאובוי ו'אלאדין' היו אהובות במיוחד כך ששנתיים ברצף חזרו וכיכבו גם במהלך השנה ולא רק בימי חג הפורים. חלקי תחפושות עברו גלגולים והוסבו לפי הצורך, "התחפשו בעצמם" - כובע המשולש עם מעיל הקטיפה האדומה של 'נפוליאון' שודרגו וביחד עם פאה לבנה גבוהה ומרשימה, קצוות חולצה מתחרה, נוצת יען והוברת תווים נהפכו ל'מוצרט', גלימת סאטן כחולה של הרקולס הפכה לחלק מהלבוש של החתול במגפיים המוסקטרי, אחד משריריו של 'פופאי' הוסב לאפו של 'פינוקיו'. וכך – תחפושת אחת התחפשה לאחרת ולתוכה יצקו ילדיי את האופי והאישיות שלהם. כזיקית, נכנסו לדמות ומילאו אותה בחיות אמיתית ומשכנעת.

ככל שבגרתי, פחות מצאתי עניין להתחפש. אני נהנית ליצור תחפושות, להשתתף בתהלוכות כצופה מהצד, להכין ולחלק משלוחי מנות ולחוות קריאת מגילה בבית הכנסת עם רעשן וזמבורה.

מרגישה הכי בנוח להסתובב גלויית פנים, נטולת איפור – נותנת לרגשות ולתחושות ביטוי חופשי – בטול כל פילטר ומסיכה.

הכרית

נוגה אורנשטיין-סולודר

היא נדעה, מאום לא גלתה.

קראו לי "האדישה"

ופני חתומות.

הכרית שלי בפנימית "הדסים"

בשקט ספגה

דמעותי המלוחות.

בלילה נדעה הסופות

שחבטו בלבי הקטן.

חבקתי חזק כרית כל הזמן.

הזדמנות חגית בת־אליעזר

רחוק הקרתי
קרוב לקבות
מסוד מנצנץ
מלות אהבה.

כסוי מסכה
חיוך מסתתר
עינים גלדיות
מלאות הפעה.

פאה אדומה דנה אדרי־פינבלט

חייבת להשיג לעצמי פיאה אדומה. כזו אדומה שתצעק למרחקים, "אני פה!". כזו שתסיר כל ספק. אני עוצמתית, נועזת. כמו יין איטלקי משובח. כמו נעלי עקב של ג'ימי צ'ו. נחשקת כמו אבטיח קר בקיץ תל אביבי לוחט. מפתה כמו ג'סיקה ראביט.

שעות יכולה אני, לשחק בדימויי הפנטזיה האדומה שלי.

אפילו לגלית אשכנזי מתיכון ברליצקי מנתניה, הייתה פעם פאה כזו. אדומה זוהרת. לא ראיתי אותה מלא שנים. מאז האוניברסיטה בערך... ואז בוקר אחד, כשחזרתי מקפה דיכאון שגרתי עם רונית, נתקלתי בה בדרך. הייתה לה הליכה שפופה. לא הייתי בטוחה אם זו היא בכלל... "גלית?!", קראתי לעברה. היא עצרה מופתעת. "היי", השיבה בתדהמה.

"ליאה? זאת את? וואו, כמה זמן...!", חיוך קטן מאולץ צץ בזווית פיה... "מה קורה איתך? מה חדש? ...", שאלתי. כל מה שרציתי לדעת זה לאיפה נעלמה הפאה האדומה שלה. לאן הלכה תהילת עולם.

"התגרשתי". ענתה בשקט והושיטה יד נטולת טבעת להוכחה.

חיבקתי אותה מתוך אינסטינקט נחמה. מה אני מבינה בלהתגרש. בלהתחתן עדיין אין לי אפילו ניסיון.

מהורהרת מהמפגש, רצתי הביתה אל דירת הסטודיו שלי. עם ריח טחב של הדוד המטפטף. הדבר הראשון שהצבתי בדירה כשנכנסתי אליה, הייתה מראה ענקית. המראה הייתה גדולה והדירה קטנה. סידור מצוין.

"הי ליאה, לגבי היום לא נראה לי שזה מסתדר". SMS מיואב.

מה חדש? חשבתי. "נדבר מחר... מתוקה", המשיך. מתוקה אימא שלך. סיננתי לעצמי.

לאחרונה, העמקתי בפיתוח רוחני, זרימה, מדיטציה. אז לקחתי את כל ימי החופשה שצברתי וטסתי להודו, לחודש. לדירה הכנסתי דיירת זמנית. יפעת. חברה מפעם... רק \$700. סמלי. וטסתי...

לידי בטיסה ישבה רפאלה שפגשתי ב"למטייל".

נחתתי.

הסירחון הראשוני של דלהי הזכיר לי את השוק בנתניה בסגירה של יום שישי.

רפאלה הייתה מרתקת בלי מילים. כשלא נזקקתי לה, היא כמו הצטמצמה ופינתה לי מקום למלא בו את עצמי.

בביקור הראשון בשוק המיין בזאר בדלהי הצטיידתי בארבעה סוגי סארי שונים כדי להיטמע בהודו.

התבוננתי ארוכות בנשים ההודיות. הן היו, נמהרות, קטנטנות ועדינות להפליא. ראשיהן עטויים סארי צבעוני.

הן הלכו כמו גל וזרמו כמו רוח. הן השלימו זו את זו, כמו מרבד פסיפס צבעוני. הן הקסימו אותי ואני הלכתי אחריהן. מנסה להראות כמותן, לשבת כמותן, לזוז כמותן, לאכול כמותן.

אחרי שבועיים של יוגה החלטתי שאני חייבת לחוות מסיבת פול־מון.

אז הגעתי.

זה הזכיר קצת מסיבת אסיד תל אביבית. הפרצופים נראו לי די מוכרים, למרות שלא באמת הכרתי אף אחד. הם באורות, או איך שקוראים לזה.

את הג'וינט שלי בהודו שאפתי עם חבורה של צעירים אחרי שחרור, זכי חותם מישראל... הם זזו בקצב תופי התמ־תם וריצדו לי מול העיניים עד כדי התקף אפילפטי.

חזרתי לארץ.

רזיתי שלושה קילו (בייחוד בגלל השלשולים) והייתי שזופה.

אחרי המקלחת הראשונה, התקלח לו גם מבט העגל החולמני ואחרי שבוע התקלח בהדרגה גם השיזוף ההודי.

נכנסתי הביתה. על הספה שכבה יפעת. קערת פופקורן ענקית שכבה לה על הבטן העגלגלה והפרידה בינה ובין מדור הדרושים של ידיעות.

"ליאוצ'קה!", היא קפצה כשהיא מעיפה מהתרגשות כמה פרחי פופקורן על כורסת האיקאה הצהובה שלי. "הקדמת??...?". ונתנה לי חיבוק חזק ומתמשך בריח חמאה ומלח.

"נו יפעתוש, אז איך תל-אביב התייחסה אליך!?", הבנת כבר שעשו לעיר הזאת יותר מדי יחסי ציבור. סתם מנפחים...". אמרתי.

"האמת ליאה, תל-אביב עלתה על הציפייה שלי", אמרה.

"אז ככה...". היא התחילה לשפוף. "יואבי שלך, לא הפסיק לצלצל. כל יום. ממש. לבדוק אם יש חדש ממך ואם החלטת להקדים את הטיסה... נראה לי שהוא התגעגע בטירוף".

"שמענו עליו...". אמרתי בביטול.

"אז ערב אחד הוא צלצל ושאל מה התוכניות שלי. אמרתי שאין תכנון, והוא הציע לי להצטרף אליו ואל גדי חבר שלו, לבר".

"וואלה...". הגבתי בפליאה והיא המשיכה.

"בקיצור ממבטים הססנים כל הלילה על הבר חזרנו בסוף הערב יחד".

"עם מי חזרת?!", החסרתי לרגע נשימה.

"עם גדי כמובן, אלא מי?!"

"אהה, וואו, תקשיבי, נזכרתי... מוחרתיים פורים. זוכרת?! אז גדי ויואב ועוד כמה, מארגנים מסיבת תחפושות בחצר של אחות של גדי".

"Really?! אבל אין לי שום תחפושת שווה...". אמרתי בעצב.

"ככה את סומכת עליי ליאה?"

"תעצמי... תעצמי רגע עיניים... מוכנה?!", היא קירבה אותי למראה הענקית והניחה עליי פאה. "איך ידעתי שזה הצבע שלך, מדדהים", סיננה בגאווה.

אני פותחת את העיניים... מסתכלת במראה הענקית. על הראש מונחת ללא בושה, פאה אדומה כאש. הפאה גולשת בחוצפה על הכתפיים השזופות שלי מהודו.

יפעת מסתכלת בפליאה ואומרת "ליאה, WOW אף פעם לא ראיתי אותך כזו זוהרת. איך מתאים לך פאה אדומה".

מסכות שירלי שמואל

שׁוֹטֶפֶת פָּנִים, מְבִיטָה בְּמַרְאֵה,
יוֹצֵאת לְרַחֵב וְעוֹטָה מַסְכָּה.

הַבִּיטִי עַל עֲצָמָה,
רְאֵי כַּמָּה אֶת יָפֵה,
הַחִיּוֹד מִבְּפָנִים מִקְרִין הַחוּצָה
וּמִשְׁתַּקֵּף בְּמַרְאֵה.

הַכָּאֵב הוּא עֵמֶק
אֵךְ אֶת חֲזָקָה.
כֶּה אוֹמְרִים לָךְ –
"הֵי חֲזָקָה!"
עוֹד מֵעַט וְאֶת בְּדָרְךְ הַנְּכוֹנָה!!!

אֵךְ אֶת רוֹצֵה שָׁגַם בְּךָ יִטְפְּלוּ,
אֵינְךָ יְכוּלָה עוֹד לַעֲטוֹת מַסְכּוֹת.
זֶה כּוֹאֵב לְחַבֵּשׁ פְּצָעִים בְּמַגְנָנוֹת.

נמאס לך לבנות מסביבך חומות,
גם את זקוקה להגנות.
שוטפת פנים,
מורידה את האפור,
מסירה מעלך
את כל המחסומים.
אינך רוצה עוד קסמים,
רוצה לקום ללא כאבים.

קליפה חלולה 'צ'רנה שולמנוביץ'

בתוך ים דמעותי מרפה, טובעת.
הלב שבור למיליון רסיסים.
למי יש פח לאסף את השברים,
להפעיל כל פעם מחדש
כדי לטבע שוב, קשה; מיאש.
למי יש פח להסביר
כמה אני מרגישה לבד בקדר מלא אנשים.
מסיקת ומדברת אבל רוצה לצעק
אתם לא רואים שזאת רק קלפה!?
הפל בתוכי נרקב.
מחשבותי כמו דגי פיראנה תוקפים
בכל פעם מחדש לוקחים עוד חתיכה ועוד חתיכה
הקלפה חלולה
ואז מחשבה מופיעה בלי התרעה
אולי... כדי לסים את הפל
להתחיל מהתחלה
אולי, שקט, נשימה כבדה בחשכה
אולי, דממה.

המסכה שלצדך

שיר מלכי

הם יושבים, שמונה אנשים בקדר.
שיקה מרחפת באוויר,
אבל אף אחד לא מקדיש לה תשומת לב.
במבט מהיר, הערב נראה כמעט רגיל.

אבל כאשר מתבוננים היטב
ויודעים מה לחפש,
השקע בעיניים חושף את האשליה,
וממש ניתן לראות את ההבדל בין האדם למסכה.

שתי הבנות
בפינה הימנית
עם חיוכים כמעט תואמים,
בזיופם.

והבן והבת
בפינה השמאלית,
עם תלבושת רצינית
ומילים שמרחפות מעל אוזנם.

והארבעה הנותרים,
בגבות זקופים,
חזה מנופח
וקול רועם.

ומבט מתרוצץ,
אצבעות חסרות מנוח,
ואנחה לאסר צחוק
לשמסגירה רגשות שונדחקו עמוק.

ואם נעצור את ההצגה,
נכבה את האורות על הבמה,
ונרד מאחורי הקלעים.
אנחנו נזכה לראות את כל השחקנים
ערומי פנים.

אבל דלתות המיאטרון תמיד פתוחות
והווילונות תמיד מורמים.
הנרקורים לעד יאירו פני פחדנים
כאמיצים.

וכל שחקן בטוים
שזוהי הצגת יחיד.

בקרפב מלא הם עולים על הבמה,
 כל אחד בהצגה משלו,
 בטוח שהשחקן שלצידו,
 לא בילה את השעות האחרונות בקדרו,
 מאחורי הקלעים,
 מסתיר את כל הקמטים
 באיפור מוגזם,
 ומתכוון להופעת המאה
 שתגזול מנפשו כל זכר לכנות
 או שלווה.

ואותם שמונה
 היושבים בקדר
 כשאור הזרקורים מקפיא את דמם,
 יותר מדי שקועים
 בלונדא שהמסכה יושבת בסדר,
 מכדי להבחין במסכה הזזה שיושבת לצידם.

מסכת חייו תמר דוד־כריספי

בני האדם עוטים מסכה
בכל ימות השנה
מחליפים מבע פניהם
בתחלת יום עבודה
מותירים את צרור יגונם
בדלת הכניסה,
מחזיקים חלומות
ומחזקים את מציאות חיייהם
לשעות ספורות.
מפזרים חיוכים,
מפטפטים על הא ועל דא
ומנחלים שמתחלף השנה!
בחג הפורים
יש מי שיסיר את מסכת כל השנה
וניצטה את חלומו
ימן צרור לתשוקותיו
וניחוש שהוא זה הוא
ליום אחד!

המסכה

נוגה אורנשטיין-סולודר

כְּשֶׁפִּשְׁטָטִי הַמַּסְכָּה
נִחְשָׁפָה נִפְשִׁי עִירָמָה
יְכַלְתִּי לְחֹלֵל, לְהַפְשִׁיר הַקַּפְאוֹן וְהַשְׁתוֹק שֶׁל סְלַע קִיּוּמִי
יְכַלְתִּי לְשִׁיר בְּעֵצְמוֹת וּלְהִלֵּךְ כְּבָרוּשׁ וְקוֹפָה
יְכַלְתִּי לְצַרֵּחַ בְּקוֹלוֹת אֶת הַשִּׁירִים שֶׁכָּתַבְתִּי בַּמְלַחְמָה
וְאֵת הָאֲבָנִים שֶׁהִשְׁלַכְנוּ בְּלִבִּי
לְלַקֵּט חֶרֶשׁ לְתוֹךְ סִלְסֵלַת נְצָרִים
עֲטוּפָה בַּמְלַמְלָה צְחוּרָה.

כְּשֶׁפִּשְׁטָטִי מַסַּכְתִּי נִפְשִׁי
יְכַלְתִּי לומר מִלִּים שֶׁבְּמַנְזֵר אֶפֶל
עוֹרְגִים אוֹתָן בְּחִבּוּנֵי הַלֵּב
כְּשֶׁמִּצְחִיק אֲנִי מִתְגַּלְגֶּלֶת מִצְחִיק
כְּמִי מַעֲיֵן מִתְרוֹנְנִים
וְכִשְׁעֵצוּב אֲנִי מִרְשָׁה לְדַמְעוֹת לְשִׁטֹּף כְּמַמְטְרִים צְלוּלִים
אֵת צֵעָרִם שֶׁל רְחוּבוֹת רוּחִי
וְכִשְׁאֲנִי בְּאַהֲבָה אֲנִי מִתִּירָה לְרַגְשׁוֹת
לְהִלְחֵשׁ כְּמוֹ יָם
כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ כְּמוֹ אֲדָמָה
כְּמוֹ כָּל הַמְּאוֹרוֹת.

מסכה רויטל משעלי

לפַעַמִּים אֶת עוֹטָה מַסְכָּה
מִתְחַפֵּשֶׁת לְמִיִּשְׁהֵי אַחֲרַת
מִשְׁתַּמְּשֶׁת בָּהּ לְהַסְוֶאָה
לֹא רוֹצֵה לְהִיּוֹת שְׂקוּפָה
וְלִחְשֹׁף
הַבְּעוֹת פְּנִים
מִקְבֵּלֶת מִהַמַּסְכָּה
חֲזוּקִים וְהַגְּנָה.

מסכה מפחידה

שרון אסיסקוביץ

כְּשֶׁאָנִי כּוֹעֵס
אֶבֶל מִמֵּשׁ
לֹא רַק
קוֹלִי מִתְגַּבֵּר
אֶלָּא גַם
פְּנֵי מִתְעַנּוֹת
כִּמְסָכָה שֶׁמִּפְחִידָה
בְּעֵקֶר אוֹתִי.

יש פעמים שירלי שמואל

לש פעמים,
שהנפֿש רוֹצה מנוחה.
אולי תגידו שזו סוג של בריחה,
אולי גם מעין הדקקה,
אף לפעמים
פשוט זקוקה להפסקה.

לעתים היא בורחת
למחוזות אחרים,
מחפשת מפלט בבית השכנים.

אין זה פשוט
להביט במראה,
להעמיד פני פוקר,
לשחק אותה ג'וקר.

שוב ושוב על פניך
לצַיֵּר לך חיוך.

לפְעָמִים גַּם הַנָּפֶשׁ
זְקוּקָה לְתוּדָה.
מְחַפֵּשֶׁת לָהּ מְקוֹם,
בוּ תוֹכֵל לְשֹׁן,
לְנֶשֶׁם, לְאַסֵּף כּוֹחוֹת,
לְהַמְשִׁיךְ עוֹד טֶפֶה לְחֵלֶם
לְפָנֵי שְׂיוֹצָאֵת חֲזָרָה
מְלֵאֵת נוֹכְחוֹת
וּבְהֶרְגָשׁתּוֹ נְנוּחוֹת.

פאטיש

חגית בת־אליעזר

איזו מלכה את?!

מאבדת עבד?
כמו מתחזה,
שלא מולדת.

די לדמעות

ההצגה נמשכת
לך נתיניך קריעים
כבוד המולדת.

נועם מאיר שדות

מתוך המסכה של פורים עולה פרצופם האמיתי של האנשים
והוא אדום ומכוער כמו תחת של קוף
מלא מידות רעות, גאוה ואהבה עצמית
ורק בן אדם אחד שמנסה לחפש אהבה
כמו מרדכי היהודי
לא עולה להיות משנה למלך,
אלא מובל אחר כבוד למיטת הניתוחים
לחתוך בבשרו חתך,
לתלותו כמו בגתן ותרש.

ומאחורי כל המסכות רפיון הרוח

חיים ספטי

ומאחורי כל המסכות רפיון הרוח,
חלשת הדעת, הפשרות שאין להן קץ
למען השרדיתה על פני האדמה הקשה הזו.
העמדות הפנים מכסות על חשוכי החשבונות,
על העקרונות הנטשים כחכמה שאין לה דורש,
על תדלון האמץ, על שאיפת הגבורה שאינה מממשה.

שיר ללא שם / אנונימית

גל דאי

אני הגופה הלא נכונה
אפלו במותי לא רוצים בי
אפלו במותי אני עושה שכוונה
אפלו במותי משחקים בי.

אני הגופה השקרית
הלכתי בהפצצה אורית
אפ'קאד לא מבקש אותי
הייתי אשה ערירית.

קזו גברת אלמונית
הורסת לכם ת'תכנית
פכה בתוך ארונות
משחקים בי.

משחק!! נחש מי?
מי זו בתמונה? (ומי זו לא?)
מי זו בארון?
למי כרו כאן קבר?

חלופי נָשִׁים

חלופי עוֹנוֹת

חלופי עַמִּים

חלופי זוֹנוֹת.

וְאִיפֹה אִפִּי, לַעֲנֹאֵל?!!

אִפִּי לְקַח עֲפִיפּוֹן

עֵלָה עָלָיו שְׂיַקַּח אוֹתוֹ

הַרְסָק מֵהַמְזַרְח הַתִּיכּוֹן.

נשף מסכות

שיר מלכי

במלוא הדרך המכשף
רחבת הנשף נפארה לנגד עיני.
אורות מרקדים ומנגינות מרגשות,
הרגשתי את הרטט מעקצץ באצבעותי.

מקמתי את הקנבס ופלטת הצבעים
והתישבתי עם פני לרחבה.
הרשיתי לקסם באויר להנחות את מכחולי
וילשחרר את ראשי מכל מחשבה.

לבסוף נשענתי לאחור בכסאי,
בסנתי את הציור ונאנחתי באשר.
"זה יפהפיה, אם כי מעט עצוב,"
גבר שנעצר לצדי הודה בישר.

קולו משף אותי חזרה למציאות
בבת אחת ופניתי אליו.
"אולי זה עצוב, אבל זו האמת."
הוא הסכים בהנהון והשפיל עיניו.

שְׁנֵיהָ לְאַחַר מִכֵּן הוּא רֶכֶן קְדִימָה
וְהִתְרַכַּז בְּצִיּוּר עַל הַדָּף.
אֲצָבְעוֹתָיו עָקְבוּ אַחֲרֵי תְנוּעוֹת
הַצָּבָעִים כְּמוֹ בְּמִין מְרֻדָּף.

הַשָּׂדִים הַשְּׂחָרִים שֶׁהִתְחַבְּאוּ
בֵּין הַלְּהָבוֹת הַכְּתוּמוֹת,
נִשְׁמָם שֶׁתְּנוּעוֹתֵיהֶן הִגְבִּילוּ
בְּשָׁל שְׁמֵלוֹתֵיהֶן הַמִּתְחַכְּמוֹת.

הַמַּסְכוֹת הַצָּבְעוֹנִיּוֹת שֶׁעָטְרוּ
אֶת פְּנֵי הַמִּתְהוֹלְלִים.
נִשְׁמָמוֹתֵיהֶם הִתְפָּשְׁיוֹת וְהַסְקוֹגוֹנִיּוֹת
שֶׁהִשְׁתַּחֲרָרוּ מִן הַצָּלְלִים.

וּקְבוּצַת הָאֲנָשִׁים שֶׁהִשְׁקִיפוּ בְּצַד,
פְּנֵיהֶם הִתְשׁוּפוֹת אֲדִישׁוֹת.
יָדֵיהֶם נִמְצְאוֹת בְּאֲזָקִים
וְעֵינֵיהֶם שְׁקוּעוֹת, תְּשׁוּשׁוֹת.

"זֶה אִירוֹנִי," הִגְבֵּר פֶּתַח,
עֵינָיו עֲדִין שְׁקוּעוֹת בְּתַמוּנָה.
הֵן הָיוּ מְעֻטְרוֹת קַמְטִים
שֶׁהִעִידוּ עַל אָרִיכוֹת שָׁנִים וְתַבוּנָה.

"צורתו האמתית של אדם
תחשף בקלואזה,
רק פאזר? סתם מאחורי
מסכה שתשחרר את האמת הקלואזה."

ילד אמיץ שרון אסיסקוביץ

אני נזכר בגלד
שלא התחפש בפורים

לא תלפזת, לא מסכה
נטול אבזרים הופיע בתמונות

אולי הוא הנה עצוב
אולי הוא כעס
או נשא בתוכו
קאב גדול

אולי הוא
לא אהב לא להיות עצמו
ועל רקע הילדים המחפשים
הגלד הנה הנה בעיני
ילד אמיץ

הגלד הנה
איננו אני

דין לעצמי חגית בת־אליעזר

ההומור הנה מתסנה
לרפוי אסר־במר גאוש גרין
בוא אתי לעולמי המקביל־אינו־מגביל
בו אני בת מבט חורין.

אני לא מדברת על זה נוגה אורנשטיין-סולודר

חזמה הודקפת מתנוגגים.
שברי לחישות בין משוכות-אלמות-אטומות
וכמה שלופמת לעקר
אצבעותי מרפרפות
על פני העור,
זה לא משתקרר
מתוך הבור.

אין מדמניגים את רחש הפזזים
בינות המרנחים.

דנה אדרי־פינבלט
נוגה אורנשטיין־סולודר
שרון אסיסקוביץ
חגית בת־אליעזר
גל דאי
תמר דוד־כריספי
שיר מלכי
רויטל משעלי
חיים ספטי
צביה רוזנקרנץ־שמש
נועם מאיר שדות
צ'רנה שולמנוביץ'
שירלי שמואל

